

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ข้อมูลทั่วไปและความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ 2) การพัฒนาตนเองของนักศึกษาในด้านภาษาอังกฤษ 3) ความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย วิธีการวิจัย เป็นการวิจัยแบบดำเนินการ (Operation Research) โดยใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และวิทยาเขตปัตตานี ที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 12,915 คน และจากตารางการพิจารณาขนาดกลุ่มตัวอย่างของเคร็กและมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3,350 คน ดำเนินการเลือกตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยการแบ่งชั้นตามชั้นปี คณะ และวิทยาเขต และการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน และความต้องการในการใช้ข้อมูลจากผู้บริหารมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 1 คน มีการทดลองใช้กับนักศึกษาจำนวน 60 คน การเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการโดยประสานงานกับเจ้าหน้าที่ในงานบริการการศึกษา งานกิจการนักศึกษาของคณะ และสโมสรนักศึกษา แจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างทุกคณะ ได้รับแบบสอบถามกลับคืน จำนวน 2,545 ชุด หรือร้อยละ 76.0 ของกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 2,545 คน เป็นนักศึกษาหญิงและชาย ร้อยละ 69.6 และ 30.4 ตามลำดับ เป็นนักศึกษาจากวิทยาเขตหาดใหญ่ และวิทยาเขตปัตตานี ร้อยละ 69.2 และ 30.8 ตามลำดับ เป็นนักศึกษาในกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มสังคมศาสตร์ และกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 38.0 , 37.1 และ 24.9 ตามลำดับ และเป็นนักศึกษาจากชั้นปีที่ 1 , 2 , 3 และ 4-6 คิดเป็นร้อยละ 34.6 , 22.1 , 21.7 และ 21.6 ตามลำดับ

2. ผลการเรียนรู้และความคิดเห็นของนักศึกษาต่อวิชาภาษาอังกฤษ

2.1 ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมปลาย ทั้งในภาพรวม วิทยาเขตปัตตานี ทุกชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นักศึกษามีผลการเรียนระดับมัธยมปลาย เหมือนกัน คือ ระดับเกรด 3 , 2 และ 4 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาวิทยาเขตหาดใหญ่มีผลการเรียนระดับมัธยมปลาย อยู่ในระดับเกรด 3 , 4 และ 2 ตามลำดับ และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีผลการเรียนอยู่ในเกรด 4 , 3 และ 2 ตามลำดับ

2.2 ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย ในภาพรวม ชั้นปีที่ 1, 3 มีผลการเรียนระดับเกรด C , B และ A ตามลำดับ ส่วนวิทยาเขตหาดใหญ่มีผลการเรียนระดับ เกรด B, C และ A ตามลำดับ และวิทยาเขตปัตตานี อยู่ในระดับเกรด C , B และ D นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีผลการเรียนอยู่ในระดับเกรด C , B และ D และนักศึกษาชั้นปีที่ 4-6 มีผลการเรียนอยู่ในระดับเกรด B , C และ A และเมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ และกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีผลการเรียนอยู่ในเกรด C , B และ D ส่วนนักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพมีผลการเรียนอยู่ในเกรด A , B และ C ตามลำดับ

2.3 ความจำเป็นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอยู่ในระดับมาก

2.4 วัตถุประสงค์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขตปัตตานี ชั้นปีที่ 2 , 4-6 กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสังคมศาสตร์ นักศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการเรียน อ่านตำรา รองลงมาใช้ในการทำงาน สมัครงาน ประกอบอาชีพ และเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเอง ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาวิทยาเขตหาดใหญ่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 3 และนักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการเรียน อ่านตำรา รองลงมาใช้ในการพัฒนาศักยภาพของตนเอง และเพื่อใช้ในการทำงาน สมัครงาน ประกอบอาชีพ ตามลำดับ

2.5 ความรู้สึกต่อวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในภาพรวม วิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษารู้สึกชอบวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่ามีประโยชน์ ส่วนความรู้สึกไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาทั้งในภาพรวม วิทยาเขตปัตตานี นักศึกษาชั้นปีที่ 1,2 และ 4-6 และนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสังคมศาสตร์ รู้สึกไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเนื้อหาวิชา และวิธีการสอน ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาวิทยาเขตหาดใหญ่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ รู้สึกไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ เพราะวิธีการสอน และเนื้อหาวิชา ตามลำดับ

2.6 ความตั้งใจ ความมุ่งมั่นในการเรียน ทั้งในภาพรวม จำแนกตาม วิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความตั้งใจ มุ่งมั่นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง มาก มากที่สุด ตามลำดับ

2.7 ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ในภาพรวม ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกของนักศึกษา ได้แก่ คำศัพท์ ฟังไม่เข้าใจ และไวยากรณ์ เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกของนักศึกษาวิทยาเขตขนาดใหญ่ ได้แก่ ฟังไม่เข้าใจ คำศัพท์ และไวยากรณ์ ส่วนปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกของนักศึกษาวิทยาเขตปัตตานี ได้แก่ คำศัพท์ ไวยากรณ์ และฟังไม่เข้าใจ แต่เมื่อจำแนกเป็นชั้นปี นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 มีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์เป็นอันดับแรก ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4-6 มีปัญหาเกี่ยวกับการฟังไม่เข้าใจ มาเป็นอันดับแรก และเมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชา กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีปัญหาคำศัพท์เป็นอันดับแรก กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพมีปัญหาการฟังไม่เข้าใจ เป็นอันดับแรก และกลุ่มสังคมศาสตร์ มีปัญหาเกี่ยวกับไวยากรณ์เป็นอันดับแรก

2.8 ทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษามีปัญหา ทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต และชั้นปี นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน ตามลำดับ ยกเว้นนักศึกษาชั้นปีที่ 4-6 มีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการพูดเป็นอันดับแรก รองลงมา ได้แก่ ปัญหาทักษะการฟัง การเขียน และการอ่าน และเมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชานักศึกษา กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการพูด การฟัง การเขียน และการอ่าน ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพและกลุ่มสังคมศาสตร์ มีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการฟัง การพูด การเขียนและการอ่าน ตามลำดับ

2.9 ทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษาใช้บ่อย ในภาพรวม ทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษาใช้บ่อย คือ การอ่าน การฟัง การเขียน และการพูด ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามวิทยาเขต ทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษาวิทยาเขตขนาดใหญ่ใช้บ่อย คือการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด ตามลำดับ ส่วนทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษาวิทยาเขตปัตตานีใช้บ่อย คือทักษะการอ่าน การฟัง การเขียน และการพูด ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามชั้นปี ทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษาทุกชั้นปีใช้บ่อยที่สุด คือ ทักษะการอ่าน และเมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา ทักษะทางภาษาอังกฤษที่นักศึกษาทุกกลุ่มใช้บ่อยที่สุด คือ ทักษะการอ่าน เช่นเดียวกัน

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นในการพัฒนาภาษาอังกฤษให้มีความเข้มแข็ง

1 การพัฒนาตนเองของนักศึกษา สิ่งที่นักศึกษาพัฒนาตนเองเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่างๆ มีดังต่อไปนี้

1.1. การฟัง การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังของนักศึกษาทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา พบว่า ไม่แตกต่างกัน คือ นักศึกษาเลือกพัฒนาตนเองด้วย การฟัง เทป วีดีโอ ซีดี เป็นอันดับแรก รองลงมาคือ การฟังข่าว วิทยุ ทีวี Internet และเรียนเพิ่มเติม ตามลำดับ

1.2. การพูด การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูดของนักศึกษาทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต กลุ่มสาขาวิชา และชั้นปี พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาตนเองทางด้านการพูด อันดับแรกไม่แตกต่างกันคือ การจำคำศัพท์ที่ใช้บ่อยๆ รองลงมา พบว่า

นักศึกษาวิทยาเขตปัตตานี นักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ พัฒนาการเองด้วยการคุยกับเพื่อน พุดกับชาวต่างประเทศ และเรียนเพิ่มเติม ตามลำดับ สำหรับนักศึกษาวิทยาเขตหาดใหญ่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี พัฒนาการเองด้วยการเรียนเพิ่มเติม คุยกับเพื่อน และพุดกับชาวต่างประเทศ ตามลำดับ ส่วนนักศึกษากลุ่มสังคมศาสตร์ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 พัฒนาการเองด้วยการคุยกับเพื่อน เรียนเพิ่มเติม และพุดกับชาวต่างประเทศ ตามลำดับ ที่เหลือคือนักศึกษาชั้นปีที่ 4-6 พัฒนาการเองด้วยการเรียนเพิ่มเติม พุดคุยกับชาวต่างประเทศ และพุดกับเพื่อน ตามลำดับ

1.3. การอ่าน การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการอ่านของนักศึกษาทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต กลุ่มสาขาวิชา และชั้นปี พบว่า ไม่แตกต่างกัน คือนักศึกษามีการพัฒนาการอ่านด้วยการอ่านหนังสือตำรา เป็นอันดับหนึ่ง การอ่านข้อมูลข่าวทาง Internet และการค้นคว้าจากสื่อต่างๆ เป็นอันดับสอง และสาม ตามลำดับ

1.4. การเขียน การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการเขียนของนักศึกษาทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต กลุ่มสาขาวิชาคือกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสังคมศาสตร์นักศึกษาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการเขียนไม่แตกต่างกัน คือนักศึกษามีการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยการฝึกเขียนภาษาอังกฤษเป็นอันดับแรก รองลงมาคือการแปลบทความภาษาอังกฤษ และติดต่อเพื่อนทาง Internet ตามลำดับ แต่เมื่อจำแนกตามชั้นปี พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีการพัฒนาตนเองด้วยการฝึกเขียนภาษาอังกฤษเป็นอันดับแรก รองลงมาแปลบทความ ภาษาอังกฤษ และติดต่อเพื่อนทาง Internet ในอัตราที่เท่ากัน ส่วนนักศึกษาชั้นปี 2-6 และกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีการพัฒนาทักษะการฝึกเขียนด้วยการแปลบทความภาษาอังกฤษ เป็นอันดับแรก รองลงมาคือการฝึกเขียนภาษาอังกฤษและติดต่อเพื่อนทาง Internet ตามลำดับ

2 ความต้องการของนักศึกษาในการพัฒนาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย

2.1 ด้านหลักสูตร ทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยด้านหลักสูตรไม่แตกต่างกัน คือ เรื่องรายวิชาที่เรียน นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยเพิ่มจำนวนรายวิชาในหลักสูตรปริญญาตรี เป็นส่วนใหญ่ โดยให้จัดเป็นวิชาเลือก หรือ จัดเป็นวิชาบังคับ 12 หน่วยกิต ตามลำดับ ลักษณะเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาต้องการ คือ เนื้อหาที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เป็นพื้นฐานการศึกษาระดับสูง และเป็นเนื้อหาที่ให้ความรู้ทั่วไปที่ทันสมัย ตามลำดับ ส่วนเรื่องที่นักศึกษาต้องการให้อาจารย์ผู้สอนเน้นมากที่สุด เรียงลำดับเหมือนกัน คือ การสื่อสาร โดยใช้ทักษะทั้ง 4 การออกเสียง และคำศัพท์ สำหรับลักษณะการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาต้องการให้เน้นวัดทักษะมากกว่าทดสอบด้วยแบบทดสอบ มากที่สุด รองลงมาเป็นการวัดทักษะและทดสอบด้วยแบบทดสอบเท่า ๆ กัน

สำหรับลักษณะการจัดชั้นเรียนในการสอนภาษาอังกฤษ นักศึกษาเห็นว่าควรแยกกลุ่มนักศึกษา เก่ง ปานกลาง และอ่อน มากกว่าวิธีอื่น รองลงมาเป็นการจัดเป็นกลุ่มคละกันหมด

2.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้งใน ภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความต้องการพัฒนา ภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่ แตกต่างกัน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ทักษะที่ต้องการเน้นในกิจกรรมเสริมหลักสูตร คือ ทักษะด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ กิจกรรมอื่นๆ ที่ต้องการ นอกเหนือจากการเรียนการสอนในห้องเรียน ได้แก่ การจัดทัศนศึกษาเพื่อได้ใช้ภาษาใน สภาพแวดล้อมที่เป็นจริง การแลกเปลี่ยนนักศึกษากับต่างประเทศ และการจัดโครงการให้ นักศึกษาไปเข้าอบรมวิชาภาษาที่ต่างประเทศ ตามลำดับ วิธีการประชาสัมพันธ์ที่สื่อถึงนักศึกษา ได้ดีที่สุด คือ การแจ้งผ่านทางตัวแทนของนักศึกษา ในส่วนของกิจกรรมเสริมหลักสูตร สำหรับนักศึกษาที่เรียนอ่อน ต้องการให้อาจารย์ช่วยเหลือโดยจัดสอนพิเศษนอกเวลาเรียน ให้ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม และจัดโปรแกรมให้เรียนรู้ด้วยตนเอง ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาที่ เรียนเก่ง ต้องการให้อาจารย์ดำเนินการโดยจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อเสริมความรู้ จัดโปรแกรมให้ เรียนรู้ด้วยตนเอง และจัดหาหนังสืออ่านประกอบเพิ่มเติม สำหรับเวลาในการสอนเสริมที่ เหมาะสม คือ เวลาตอนเย็นหลังเลิกเรียน วันเสาร์-อาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียน ตามลำดับ

2.3 การพัฒนาสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน

นักศึกษามีความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยด้านการ พัฒนาสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ดังนี้

1. สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ ในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขตขนาดใหญ่ ชั้นปีที่ 2, 3 และกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ นักศึกษาต้องการให้ มหาวิทยาลัยพัฒนาสื่ออุปกรณ์ประเภทโทรทัศน์ วิดีโอ มากที่สุด รองลงมาเป็นวิทยุ เทปบท สนทนา และหนังสืออ่านประกอบ ตามลำดับ นักศึกษาวิทยาเขตปัตตานี นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และกลุ่มสังคมศาสตร์ ต้องการให้มหาวิทยาลัยพัฒนาสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนประเภทโทร ทัศน์ วิดีโอมากที่สุด รองลงมาเป็นวิทยุ เทปสนทนา และเพลงประกอบการเรียนการสอน ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4-6 ต้องการให้มหาวิทยาลัยพัฒนาสื่ออุปกรณ์การเรียน การสอนประเภทวิทยุ เทปบทสนทนา มากที่สุด รองลงมาเป็น ประเภทโทรทัศน์ วิดีโอ และ หนังสืออ่านประกอบ ตามลำดับ นักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต้องการให้ มหาวิทยาลัยพัฒนาสื่ออุปกรณ์ประเภทโทรทัศน์ วิดีโอ และวิทยุ เทปบทสนทนามากที่สุด รองลงมาเป็นหนังสืออ่านประกอบ และเพลงประกอบการสอน ตามลำดับ

2. ความเหมาะสมของห้องเรียน สื่อวัสดุอุปกรณ์ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ทั้งในภาพรวม วิทยาเขตหาดใหญ่ ชั้นปีที่ 1, 4-6 และกลุ่มสาขาวิชา กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ นักศึกษาเห็นว่าห้องเรียนมีสื่อวัสดุ อุปกรณ์เหมาะสมระดับปานกลาง มาก และน้อย ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาวิทยาเขตปัตตานี ชั้นปีที่ 2,3 และและกลุ่มสังคมศาสตร์ เห็นว่าสื่อวัสดุอุปกรณ์เหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง น้อย และมาก ตามลำดับ

3. ห้องสมุดมีหนังสือ ตำรา สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ เพียงพอต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษ ทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต ชั้นปีและกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความเห็นว่างานห้องสมุดมีหนังสือ ตำรา สื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ เพียงพอต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษ

4. สื่ออุปกรณ์ที่ห้องสมุดมีไม่เพียงพอ ทั้งในภาพรวม วิทยาเขตหาดใหญ่ ทุกชั้นปี และกลุ่มกลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี นักศึกษาเห็นว่า สื่ออุปกรณ์ที่ห้องสมุดมีไม่เพียงพอสามอันดับแรก ได้แก่ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิดีโอ ซีดี และวิทยุ เทปบทสนทนา ตามลำดับ ส่วนวิทยาเขตปัตตานี และกลุ่มสังคมศาสตร์ นักศึกษาเห็นว่าสื่ออุปกรณ์ที่ห้องสมุดมีไม่เพียงพอ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิดีโอ ซีดี และหนังสืออ่านประกอบ ตามลำดับ และนักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพเห็นว่า สื่ออุปกรณ์ห้องสมุดที่มีไม่เพียงพอ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิทยุ เทปบทสนทนา และวิดีโอ ซีดี ตามลำดับ

2.4 ด้านสภาพแวดล้อม

นักศึกษามีความต้องการให้มหาวิทยาลัยพัฒนาภาษาอังกฤษ โดยสนับสนุนด้านสภาพแวดล้อม ดังนี้

1. ต้องการให้มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษทุกรายวิชาในมหาวิทยาลัย ทั้งในภาพรวม วิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความต้องการในระดับปานกลาง รองลงมาเป็นระดับมาก

2. ต้องการให้อาจารย์ออกข้อสอบเป็นภาษาอังกฤษทุกรายวิชา ทั้งในภาพรวม วิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง

3. ต้องการให้นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสนทนากับอาจารย์และเพื่อน ทั้งในภาพรวม วิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความต้องการในระดับปานกลาง

4. ต้องการให้อาจารย์ทุกคนพูดกับนักศึกษาโดยใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งในภาพรวม วิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความต้องการในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

ผลการศึกษาความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และวิทยาเขตปัตตานี เป็นการศึกษาถึงการพัฒนาตนเองของนักศึกษาในด้านภาษาอังกฤษ และความต้องการจากมหาวิทยาลัยในการพัฒนาภาษาอังกฤษพบว่า วิธีการพัฒนาตนเอง ส่วนใหญ่มีลักษณะคล้ายกัน ส่วนลักษณะของความต้องการจากมหาวิทยาลัยมีหลากหลายวิธีการ ผลการวิจัยดังกล่าวสามารถนำมาเป็นประเด็นในการอภิปรายได้ดังนี้

1. ด้านการพัฒนาตนเอง

1.1 ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอยู่ในระดับมากที่สุด และมีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ในการเรียน โดยการอ่านหนังสือตำราเป็นอันดับแรก ขณะเดียวกัน การพัฒนาตนเองด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก็พบว่า ทักษะการอ่าน โดยเฉพาะการอ่านหนังสือตำราเป็นทักษะที่นักศึกษาใช้มากเป็นอันดับสอง รองจากการฟังเพลง เทป ซีดี วีดีโอ ขณะที่ปัญหาในการเรียนที่นักศึกษาพบมากอันดับแรก คือ เรื่องคำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของกุสุมา มะนะสุนทร(2519) ที่ศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ เช่นเดียวกับบังอร สว่างวโรรส (2526) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ ตามความคิดเห็นของอาจารย์สถาบันอุดมศึกษา 8 แห่ง โดยมีความเห็นสรุปปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ ปัญหาหนึ่งว่า ความรู้ในด้านศัพท์ของนักศึกษามีจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งศัพท์เฉพาะสาขาวิชา ดังนั้นหากมหาวิทยาลัยต้องการให้นักศึกษาสามารถพัฒนาตนเองด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ควรจะสนับสนุนให้นักศึกษามีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งในคณะศิลปศาสตร์ได้มีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และส่วนหนึ่งที่นักศึกษาสามารถเพิ่มพูนความรู้ในด้านคำศัพท์ได้ในรูปของวิดีโอ เครื่องช่วย และข้อมูลเอกสารต่างๆ นอกจากนี้ควรมีแนวทางการพัฒนา เพื่อให้การพัฒนาตนเองด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น โดยการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ในการอ่านภาษาอังกฤษ พื้นฐานความรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทั้งนี้จะเป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยสามารถสนับสนุนการพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2. ทักษะภาษาอังกฤษที่นักศึกษามีปัญหา คือ การฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน ตามลำดับ โดยนักศึกษาได้พยายามพัฒนาตนเอง ด้วยการฟังเพลง เทป ซีดี วีดีโอ มากเป็นอันดับแรก สอดคล้องกับผลการศึกษาของไบเออร์ช วัตคิน และ ดาร์เรีย แอน (Bilash Watkin, Daria Anne, 1996) ที่ศึกษาพบว่า การใช้ดนตรีเป็นเครื่องมือในการสอนภาษาที่สอง ทำให้ความสามารถในกระบวนการสื่อสารดีขึ้น และการจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีความสุขในการเรียน ส่วนทักษะด้านการพูด เป็นทักษะที่นักศึกษามีปัญหาอยู่ในลำดับที่สอง นักศึกษาพัฒนาตนเองโดยจำศัพท์ที่ใช้บ่อยๆ ด้านทักษะการเขียน พัฒนาโดยฝึกเขียนภาษาอังกฤษ และแปลบทความ เป็นทักษะที่นักศึกษามีปัญหาเป็นลำดับที่สาม เช่นเดียวกับนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีระดับความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะการเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้โครงสร้างทางภาษา (ปรียา อีระวงศ์ และคณะ, 2525) และสอดคล้องกับผลการสำรวจความคิดเห็นอาจารย์สถาบันอุดมศึกษา 8 แห่ง เกี่ยวกับปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจของบังอร สว่างโรรส (2526) พบว่า ด้านการเขียนอาจารย์มีความเห็นว่า ส่วนใหญ่พื้นความรู้ด้านการเขียนของนักศึกษายังไม่ดีพอ ไม่สามารถเขียนประโยคที่ต้องการตามหลักไวยากรณ์ นักศึกษาส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องเกี่ยวกับรูปแบบการเขียน (กฤษมา มานะสุนทร, 2519) และข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุด คือ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ รองลงมาได้แก่ การใช้ภาษาที่เหมาะสม และการใช้คำ ส่วนข้อบกพร่องที่พบบ่อยที่สุด คือ การใช้ข้อความต่อเนื่อง (สมบูรณ์ วิชาวิบูล, 2528) สำหรับทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่นักศึกษามีปัญหาที่น้อยที่สุด ซึ่งเป็นปัญหาเหมือนกับนิสิตนักศึกษาสถาบันอื่นๆ เช่น นิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีพื้นความรู้ด้านการอ่านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไคล์ที่ 50 (ปราณี วาณิชเจริญธรรม, 2524) แต่นักศึกษาได้พยายามพัฒนาตนเองโดยการอ่านหนังสือ ตำรา ซึ่งเป็นไปตามหลักสมมติฐานเกี่ยวกับลำดับการเรียนรู้ตามธรรมชาติของการเรียนภาษา โดยเริ่มต้นด้วย ทักษะการฟัง พูด อ่าน และ เขียน ตามลำดับ แต่ส่วนมากนักศึกษาจะเริ่มด้วยทักษะการอ่าน การเขียน ส่วนทักษะด้านฟัง และ การพูด จะพัฒนาในลำดับต่อมา

1.3. ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์มากที่สุด รองลงมาคือฟังไม่เข้าใจ และไวยากรณ์ โดยนักศึกษาเสนอให้มหาวิทยาลัยจัดให้มีการเปิดเพลงภาษาอังกฤษในรายการเสียงตามสายมากขึ้น เชิญอาจารย์เจ้าของภาษามาสอน จัดตั้งชมรมที่มีเพื่อนนักศึกษาชาวต่างชาติมาสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้กัน และจัดให้มีกิจกรรมพิเศษต่างๆ เช่น ให้มีคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีเกมส์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เป็นต้น จากข้อเสนอดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่าเป็นความต้องการของนักศึกษาที่สามารถส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการพัฒนาตนเองนอกห้องเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของศรีวิไล ดอกจันทร์ (2527) ที่ได้กล่าวถึง ปัญหาที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่สำเร็จเท่าที่ควร คือ ปัญหาที่ผู้เรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในสังคม เพราะประเทศ

ไทยเป็นสังคมภาษาเดียว จึงขาดแรงจูงใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ทำให้ขาดทักษะเชิงภาษา เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ คีอู ปาลีคุปต์และคณะ (2523) ศึกษาพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยขอนแก่นมีระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ข้อเสนอที่กล่าวมาข้างต้นของนักศึกษา มหาวิทยาลัยได้มีการดำเนินงานไปบ้างแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถกระตุ้น สร้างบรรยากาศให้มหาวิทยาลัยเป็นสังคมนานาชาติที่มีการใช้ทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมดังกล่าวยังมีน้อยเกินไปและไม่ได้เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำทุกวัน

2 ความต้องการของนักศึกษาในการพัฒนาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย

2.1 ด้านหลักสูตร ทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความต้องการที่เหมือนกัน คือ เรื่องรายวิชาที่เรียน นักศึกษามากกว่าร้อยละ 60 ต้องการให้มหาวิทยาลัยเพิ่มจำนวนรายวิชาภาษาอังกฤษเป็น 12 หน่วยกิต ในหลักสูตรปริญญาตรีโดยให้จัดเป็นวิชาเลือก หรือจัดเป็นวิชาบังคับ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของทบวงมหาวิทยาลัยที่กำหนดให้หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาภาครัฐ และเอกชน มีมาตรฐานเท่าเทียมกัน มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคม และความเป็นสากล โดยกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาพิจารณา ปรับปรุงการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพิ่มขึ้น และเห็นสมควรกำหนดให้นักศึกษาเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างน้อย 12 หน่วยกิต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2544) และจากการศึกษาการเตรียมความพร้อมของบัณฑิตในการหางานทำ การสมัครงาน และการปรับตัวในการหางานทำหลังสำเร็จการศึกษาพบว่า ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่นายจ้างพิจารณาคัดเลือกบัณฑิตเข้าทำงาน (มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ กองแผนงาน, 2544) และลักษณะเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาต้องการคือ เนื้อหาที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เป็นพื้นฐานการศึกษาระดับสูง และเป็นเนื้อหาที่ให้ความรู้ทั่วไปที่ทันสมัย ในความต้องการของนักศึกษา โดยเฉพาะด้านการเตรียมความพร้อมในการสมัครงาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ได้จัดรายวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีเนื้อหาโดยตรงกับการสมัครงาน เพื่อจะช่วยเหลือพัฒนาเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษาด้วยแล้ว ส่วนเรื่องที่นักศึกษาต้องการให้อาจารย์ผู้สอนเน้นมากที่สุด เรียงลำดับเหมือนกัน คือ การสื่อสารโดยใช้ทักษะทั้ง 4 และในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ได้เปิดรายวิชาเลือกที่ช่วยเสริมทักษะทั้ง 4 ไว้ให้นักศึกษาได้ลงทะเลียนเรียน สำหรับลักษณะการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาต้องการให้เห็นวัดทักษะมากกว่าทดสอบด้วยแบบทดสอบ ซึ่งปัจจุบันอาจารย์ยังทำไม่ได้ เพราะจำนวนนักศึกษามีมาก เวลาและจำนวนอาจารย์มีจำกัด สำหรับลักษณะการจัดชั้นเรียนในการสอนภาษาอังกฤษ นักศึกษาเห็นว่าควรแยกกลุ่มนักศึกษาเก่ง ปานกลาง และอ่อน ซึ่ง

ปัจจุบันอาจารย์ผู้สอนในวิทยาเขตหาดใหญ่ได้จัดแบ่งกลุ่มนักศึกษาตามความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน อยู่แล้ว แต่ในการทดสอบประเมินผลยังใช้วิธีการประเมินผลรวมกัน

2.2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้งในภาพรวม จำแนกตามวิทยาเขต ชั้นปี และกลุ่มสาขาวิชา นักศึกษามีความต้องการเหมือนกัน คือ ต้องการเน้นทักษะด้านการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมอื่นๆ ที่นักศึกษาต้องการนอกเหนือจากการเรียนการสอนในห้องเรียน ได้แก่ การจัดทัศนศึกษาเพื่อได้ใช้ภาษา ในสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง การแลกเปลี่ยนนักศึกษากับต่างประเทศ และการจัดโครงการให้ไปเข้าอบรมภาษาที่ต่างประเทศ การมีส่วนร่วมของนักศึกษาในกิจกรรมต่างๆ จะทำให้นักศึกษา พัฒนาตัวเองได้มากขึ้น โดยต้องสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาด้วย (รุ่งทิภา จักรกร, 2526) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีนโยบายจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกทักษะการพูดและการฟัง โดยการจัดให้มีค่ายภาษาอังกฤษ (English Camps) ในช่วงปิดภาค การศึกษาที่ 2 เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ชีวิตประจำวันทำกิจกรรมค่ายร่วมกับอาสาสมัคร ชาวต่างประเทศเป็นเวลา 2 สัปดาห์ และจัดให้มีการเรียนวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษไม่ผ่านเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย จัดให้นักศึกษามีโอกาสเรียนวิชาต่าง ๆ บางวิชากับอาจารย์ชาวต่างประเทศอย่างน้อยหลักสูตรละ 1 คน จัดให้มีการฉายภาพยนตร์ ข่าวและสารคดีภาษาอังกฤษ จัดให้มีกิจกรรมเช่นการแข่งขันกีฬา การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับประเทศ มาเลเซียและอินโดนีเซีย จัด Camp IMT-GT Uninet จัดให้มีรายการวิทยุภาคภาษาอังกฤษโดยคณาจารย์และนักศึกษา จัดให้มีหลักสูตรอบรมภาษาอังกฤษตลอดทั้งปี ตามความต้องการของผู้เรียน โดยจัดเป็นหลักสูตรอบรมในราคาประหยัดที่นักศึกษาสามารถรับภาระได้ เช่น หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสมัครงาน เพื่อการศึกษาต่อ TOEIC เป็นต้น จัดให้มีโครงการแลกเปลี่ยน นักศึกษากับสถาบันการศึกษาต่างประเทศ เช่น ประเทศเดนมาร์ก ออสเตรเลีย แคนาดา และสหรัฐอเมริกา ตลอดจนการจัดฝึกอบรมภาษาอังกฤษให้นักศึกษาชมรมวิเทศสัมพันธ์ เพื่อช่วย เป็นมัคคุเทศก์ในการต้อนรับชาวต่างประเทศที่มาเยือนเยือนมหาวิทยาลัย และสนับสนุนให้นักศึกษาชมรมภาษาอังกฤษ จัดกิจกรรมต่างๆ รวมถึงกิจกรรมสอนเสริมภาษาอังกฤษให้นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 วิธีการประชาสัมพันธ์ที่สื่อถึงนักศึกษาได้ดีที่สุด คือ การแจ้งผ่านทางตัวแทนของ นักศึกษา ในส่วนของกิจกรรมเสริมหลักสูตร สำหรับนักศึกษาที่เรียนอ่อน ต้องการให้อาจารย์ช่วยเหลือโดยจัดสอนพิเศษนอกเวลาเรียน ให้ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม และจัดโปรแกรมให้ เรียนรู้ด้วยตนเอง ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาที่เรียนเก่ง ต้องการให้อาจารย์ดำเนินการโดยจัด กิจกรรมพิเศษเพื่อเสริมความรู้ จัดโปรแกรมให้เรียนรู้ด้วยตนเอง และจัดหาหนังสืออ่าน ประกอบเพิ่มเติม สำหรับเวลาในการสอนเสริมที่เหมาะสม คือ เวลาตอนเย็นหลังเลิกเรียน วันเสาร์-อาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียน ตามลำดับ

2.3 ด้านสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน ในภาพรวมนักศึกษามีความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยด้านการพัฒนาสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ประเภทโทรทัศน์ วีดีโอ วิทยุ เทปบทสนทนา และหนังสืออ่านประกอบ ตามลำดับ สอดคล้องกับแนวคิดของกิดานันท์ มลิทอง (2531) ซึ่งเห็นว่า สื่อการสอนเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนที่ยุ่งยาก ซับซ้อน ได้ง่ายในเวลาอันสั้น และสามารถช่วยให้เกิดความคิดรวบยอด ได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว ช่วยกระตุ้นและสร้างความ สนใจให้กับผู้เรียน เกิดความสนุก ไม่เบื่อหน่าย และช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น และสื่ออุปกรณ์ที่นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดหาเพิ่ม ได้แก่ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิทยุทัศน์ และวิทยุเทปบทสนทนา ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่สนับสนุนให้มีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และให้ห้องสมุดมีงานเทคโนโลยีทางการศึกษา เพื่อจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนทางด้านภาษาอังกฤษให้มากขึ้น สนับสนุนให้อาจารย์เตรียมใช้หรือใช้สื่อการสอนเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น ให้มีคอมพิวเตอร์และสื่อทางคอมพิวเตอร์ประเภทช่วยสอน (CAI) และสามารถค้นหาข้อมูลต่างๆ ได้จากคอมพิวเตอร์เครือข่าย ให้มีเครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์หลากหลาย ทันสมัย ได้แก่ เครื่องเล่นเทป เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องเล่นวีดีทัศน์ เครื่องรับสัญญาณดาวเทียม เป็นต้น ซึ่งเป็นสื่อการเรียนการสอนแบบเน้นเนื้อหา และงานปฏิบัติ โดยมีการลำดับ และจัดระเบียบเนื้อหา มีการฝึกใช้ด้วยเกมส์ บทบาทสมมติ การจัดสถานการณ์จำลองและการสอนจริง ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของจริงที่มีใช้ หรือพบเห็นในชีวิตประจำวัน (ริชาร์ดส์ และโรดเจอร์ , 1988)

2.4 ด้านสภาพแวดล้อม ด้านสภาพแวดล้อมทางวิชาการนักศึกษามีความต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัย โดยให้มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก ต้องการให้อาจารย์ออกข้อสอบเป็นภาษาอังกฤษปานกลางค่อนข้างน้อย ต้องการให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสนทนากับอาจารย์และเพื่อน ต้องการให้อาจารย์ทุกคนพูดกับนักศึกษา โดยใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เช่นกัน ในสภาพแวดล้อมดังกล่าวนี้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ได้มีความพยายามสนับสนุนให้คณะต่างๆ จัดให้มีการเรียนการสอนตามความต้องการของนักศึกษา เช่น ในบางคณะได้จัดให้มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษบางรายวิชา โดยให้ถือเป็นภาระงานที่สูงกว่าปกติแม้จะมีเป็นส่วนน้อยก็ตาม แต่ขณะนี้คณะส่วนใหญ่จะเน้นให้นักศึกษาค้นคว้าอ่านตำราภาษาอังกฤษเพื่อประกอบการเรียนการสอนมากขึ้น ส่วนการออกข้อสอบเป็นภาษาอังกฤษในรายวิชาต่าง ๆ ก็ยังมีน้อยมาก เช่นเดียวกับการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสนทนากับอาจารย์และเพื่อน นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารน้อยมาก ยกเว้นการติดต่อกับอาจารย์ชาวต่างประเทศหรือบางรายวิชาของวิชาภาษาอังกฤษที่บังคับให้นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสนทนากับอาจารย์และเพื่อน เท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ดังนี้

1. มหาวิทยาลัยควรจัดให้มีการปรับทัศนคติของนักศึกษาต่อวิชาภาษาอังกฤษ
2. ด้านหลักสูตร มหาวิทยาลัยควรเพิ่มจำนวนหน่วยกิตในรายวิชาภาษาอังกฤษจาก 6 เป็น 12 หน่วยกิต โดยมีลักษณะเนื้อหาวิชาที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งควรเปิดหลักสูตรร่วมกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ หรือหลักสูตรนานาชาติ ให้กับนักศึกษากลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพโดยทันที เพื่อสนองต่อการเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำในภูมิภาค
3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรเปิดรายวิชาสอนเป็นภาษาอังกฤษให้มากขึ้นมีกิจกรรมสอนเสริมในรายวิชาที่เรียน เน้นกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษ และการวัดผลเน้นการวัดทักษะมากกว่าวัดด้วยแบบทดสอบ ควรมีอาจารย์ชาวต่างประเทศมากขึ้น
4. ด้านสื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน ควรเพิ่มสื่อ อุปกรณ์ เสริมทักษะภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องสมุดให้มากขึ้น เสริมความพร้อมทักษะการฟัง การพูด ให้นักศึกษามากขึ้น เช่น จัดรายการ UBC ให้นักศึกษา พร้อมทั้งการเพิ่มทักษะด้านภาษาอังกฤษให้กับบุคลากร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งใหม่ ควรวิจัยในเรื่องรูปแบบการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สู่ความเข้มแข็ง